

BİLGE ÇETİN

Küçükçekmece Halkalı Uğur
Asırlık Anadolu Lisesi

Liseler Arası Öykü Yarışması
İstanbul İkincisi

ÜÇÜNCÜ SAYFA

Ankara'ya bir kez daha bakıp Atakule'den iniyorum. Dışarı çıktığım anda soğuk hava içime işlese de İdil Biret'i başa sarıp ellerimi tekrar cebime koyuyorum. Biret'in, beyin kıvrımlarımda hissettiğim parmakları ısıtamıyor içimi. Var gücüyle kanat çırpan güvercin, yerdeki karınca, yolda gördüğüm yüzlerce insan... Hiçbiri ısıtamıyor içimi. Güneşin batarken yaydığı turunculuk dahi ısıtamıyor.

Yolun karşısından bana bakan kül rengi köpek, dikkatimi çekiyor. İnsanların arasından sıyrılıp karşıya geçiyorum. Yanına ulaştığım anda yürümeye başlıyor. Sarıyer tarafına doğru gidiyor. Yolda; yapraksız, kuru dallarıyla birkaç erguvan ağacı görmek hepten canımı sıkıyor. Yazın, kendine has rengiyle etrafı süsleyen erguvanlara da soğuk vurmuş olacak ki hepsi kahverengi.

Köpek sanki evimi biliyormuş gibi sahile kadar getiriyor beni. Soldan üçüncü banka oturuyorum. Ayağımın dibine gelip yüzünü bana çeviriyor. Gözlerinde ay ışığı, arkasında deniz... Fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkarıyorum. Bütün gün fotoğraf çekmeme, şarkı dinlememe rağmen şarjımın hala yeterli olması, sebepsiz yere gururumu okşuyor. Yalnızlığın tek avantajı bu olsa gerek. Bu sırada gözüm köpeğe kayıyor. Onu çekmemi

bekliyoruŖ gibi zerre kıpırdamıyor. Ben de daha fazla beklemeden fotoğrafı çekiyorum. Fotoğraf simsiyah. Bugün çektiğim diğer fotoğraflara bakıyorum. Atakule'de g¼nbatımı, Kızılay'da g¼vercinler, Atat¼rk Orman iftliği'nde koŖuŖturan k¼c¼k ocuklar... Hepsi aynı. Simsiyah. Isıtamıyor içimi. Yağmaya baŖlayan kar, ayağımın dibindeki k¼pek, hatta denizde yakamaz bile ısıtamıyor.

- TeŖekk¼r ederim eŖliđin için K¼l.

Sanki beni anlamıŖ gibi diŖlerini g¼stererek g¼l¼ms¼yor. K¼peđi sahilde bırakıp evime doğru y¼r¼yorum. TaŖındıđım ilk g¼nlerde beni korkutan mezarlığı, artık o kadar benimsemiŖim ki bir selam verip yoluma devam ediyorum:

- Hadi iyi geceler!

Apartmana ulaŖtıđımda otuz ¼ç saniye boyunca kapıya bakıyorum. Sonrasında sıklıp ¼ç¼nc¼ kattaki evime ıkıyorum. Anahtara ihtiyaç duymadan, kapı kolunu indirerek eve giriyorum. Kapının doğrudan salona açılıyor olması, ayakkabılarımı ıkartmam, boŖ duvarları s¼zmem... Yine ¼nce ayakkabılarımı çıkartıyorum, sonra boŖ duvarları inceliyorum. Gidip salonun ortasındaki, pencerelere d¼n¼k ¼cl¼ koltuğa uzanıyorum. Kulaklığım olmasına rağmen Mehmet amcanın sesini duyuyorum; g¼r kahkahası apartmanı inletiyor. Belli ki yine arkadaŖlarıyla beraber. Saate baktığımda çoktan g¼n deđiŖtirdiđimizi fark ediyorum. G¼n deđiŖtiyse tema da deđiŖir. Biret'e teŖekk¼rlerimi sunup Sezen Aksu'nun vazgeiŖlerine geçiyorum. Ŗarkıyı atıktan sonra telefonumu kilitleyip karnımın ¼st¼ne koyuyorum. G¼zlerimi, solumda kalan pencerelerin olduğu duvara çeviriyorum. Daha ¼nce orda olmadığına emin olduğum, erevelenmiŖ fotoğraflarla karŖılaŖıyorum. İncelemek için fotoğrafların yanına gidiyorum.

- Saçmalama!

Daha yakından baktığımda aralarında bugün çektiğim fotoğrafların da olduğunu g¼r¼yorum. Sahildeki K¼l, Atakule'deki

manzara, Kızılay'daki güvercinler, hatta Kül'ün farklı yerlerde çekilmiş birkaç fotoğrafı daha.

Gözümün daldığını fark ettiğimde kafamı iki yana sallayıp kendime geliyorum. Güneşin doğduğunu anladığımda ise ayak-kabılarımı giyip evden çıkıyorum. Benden yirmi üç saniye önce apartmandan çıkan Mehmet amcanın sigara kokusu burnuma geliyor.

- Mehmet amca!

Koşarak ona yetişmeye çalışıyorum.

- Mehmet amca!

Ne kadar bağırsam da duymuyor sesimi. İletişim kurabildiğim nadir insanlardan birinin beni duymayışı, yalnızlığımı bir kez daha yüzüme vuruyor. Mehmet amcanın dalgın olma olasılığını düşünerek daha fazla üstelemiyorum. Ani bir kararla yollarımızı ayırıp sahile iniyorum. Denizin maviliğini bozan birkaç pet şişe beni hayli rahatsız ediyor. Dayanamayıp bankın üstüne çıkarak, denizi işaret edip insanlara sesleniyorum:

- Bakın bu şişe! Şişenin içindekini içtikten sonra çöpe, hatta mümkünse geri dönüşüm kutusuna atmalısınız! Bu, en çok sizin gibi kalabalıklar için gerekli!

Kimsenin suratını dahi çevirip bakmadığını görünce söylene söylene şişeleri almak için denize atıyorum. Soğuktan olsa gerek, suyu hissetmiyorum. Sudan çıkmak yerine, Balat'a kadar yürüyorum. Şişeleri, Balat'ta uygun gördüğüm bir geri dönüşüm kutusuna bırakıp bana doğru gelen kedilerden birini kucağıma alıyorum. Kedi de ıslaklığımı hissetmiyor. Bu sırada dün beni evime götüren Kül'le karşılaşıyorum. Yine yolun karşısında, sanki beni bekliyormuş gibi. Dayanamayıp yine yanında alıyorum soluğu. Ve yine tam yanına ulaştığım anda yürümeye başlıyor. Rotayı çizmesine izin veriyorum. Kucağımda kedi, yanımda Kül, kulağımda Sezen, Balat'ta dolanmaya başlıyoruz. Eski, ahşap, terk edilmiş evlerden birine giriyoruz.

Kül, beni yalnız bırakıp üst kata çıkıyor. Kediyi yere bırakıp evin odalarını geziyorum.

- Hani erken inerdi karanlık, hani yağmur yağardı inceden...

Sezen'in, evin dokusuna uygun şarkısına eşlik ederken merdivenlerden ağır ağır çıkıyorum. Rastgele odaları gezmeye başlıyorum. İlk odanın; yarısı kırık, sararmış penceresinden birkaç fotoğraf çekiyorum. İkinci odaya girerken şarkının sesini yükseltiyorum. Odanın duvarına kazınanların, yaşanmışlıkların üzerinde sanki hissedebileceğim gibi ellerimi gezdiriyorum. Üçüncü odanın önüne geldiğimde hissettiğim hareketlilikle, Kül'ün burada olduğunu anlayıp içeri giriyorum. Gözlerimle karartıyı takip ettiğimde duvarın dibine sığınmış ufak bir çocuk ve Kül ile karşılaşıyorum. Çocuğu korkutmamaya özen göstererek yanlarına yaklaşıyorum.

- Merhaba!

Uzun bir zamandan sonra ilk kez kulaklığımı çıkartıyorum, ellerimi çocuğa uzatıyorum.

- Dokunma!

Az önce bir kediyi andıran ancak şimdi bir kaplana dönüşen çocuğun ve anında havlamaya başlayan Kül'ün tepkisi karşısında önce afallasam da ellerimi hemen geri çekiyorum.

- Pekâlâ. Tanışalım mı?

Çocuk, Kül'ü sakinleştirip uzun uzun gözlerime bakıyor, sert ve sanki bir şeyler anlamaya çalışıyor gibi. Sonrasında kafasını tekrar duvar tarafına çeviriyor. Ne diyeceğimi bilemediğimden, çocuk da konuşmadığından ortama sessizlik hâkim oluyor. Bu sırada kulaklıktan gelen müzik, ortama uygunluğunu bir kez daha kanıtıyor. Karşılaştığım sert çıkışa olan şaşkınlığımı kısa sürede üzerimden atıp çocuğun ilgisini çekmek için şarkıyı mırıldanmaya devam ediyorum:

- Şimdi ay usul, yıldızlar eski, hatıralar gökyüzü gibi...

Çocuk bir anda bana dönüyor. Gözleri doluyor ve benim gibi şarkıyı mırıldanmaya başlıyor.

- Gitmiyor üzerimizden, geçen geçti, geçen geçti...

Çocuk ağlamaya başlıyor. Çekinerek tekrar çocuğa uzanıyorum. Bu kez karşı koymuyor. Yanaklarındaki yaş silip sıkıca sarılıyor. Sarılmama karşılık veriyor. Bu sırada Kül de bize yaklaşıyor ve aramızdaki boşluktan uzanıp kafasını dizlerime koyuyor.

- Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim...

Çocuk kulağıma fısıldayarak belki de binlerce kez teşekkür ediyor. Kendi isteğiyle benden ayrılıyor ve pencerenin yanına gidiyor. Kül de ayaklanıyor ancak kıpırdamıyor. Çocuk bir kez daha bize bakıp gülümseyerek el sallıyor. Pencereyi açıp aşağı atıyor. Külle öylece yerimizde kalıyoruz. Sonrasında sanki bir şey olmamış gibi tekrar kulaklığımı takıp ayağa kalkıyorum. Pencerenin kenarına yürüyorum. Açık pencereden aşağı bakıyorum. Beklediğim görüntünün aksine görünürde hiçbir şey yok. Kül hâlâ olduğu yerde duruyor. Ona dönüp sanki yanıtlayabilecekmiş gibi, soruyorum:

- Bu neydi şimdi?

Kül tepki vermeyince ellerimi ceplerime sokup evi terk ediyorum. Hızlı adımlarla Balat'ı geride bırakıyorum. Belki de belirsizlikten kaçıyorum. Sarıyer sınırlarına girdiğimde adımlarımı yavaşlatıyorum. Mezarlığın önünden geçerken, yine tam selam vereceğim sırada bir hareketlilik gözüme çarpıyor. O an, eve ilk kez bu kadar erken geldiğimi fark ediyorum. Buralara gündüz hiç uğramadığım için ilk kez bir cenaze törenine şahitlik ediyorum ve durup izlemeye başlıyorum. Daha dikkatli baktığımda, Mehmet amca'yı ve mahallede daha önce rastladığım birkaç kişiyi görüyorum.

- Meğer Mehmet amca sabah bu yüzden dalgınmış. Acaba kim kurtulmuş?

Dağılmaya başladıklarında, kimseye görünmeden apartmana gidiyorum. Bu kez beklemeden kapıyı açıyorum. İlk kattaki dolma, ikinci kattaki helva kokusu, az önce önünden geçtiğim mezarlık ve içeri girdiğimde evdeki sessizlik ısıtamıyor içimi.

Bu sefer ayakkabılarımı çıkartmıyorum ve doğrudan çerçevelerle dolu duvarın yanına gidiyorum. Balat'ta çektiğim fotoğrafların da eklenmiş oluşu şaşırtmıyor beni. Koltuğa değil bu sefer doğrudan duvarın önüne yatıyorum. Ve yine kulaklığım olmasına rağmen –dünkü kahkahalarına karşılık– Mehmet amcanın bana ulaşan hıçkırıkları, duvarımda nerden geldiğini bilmediğim çerçeveler, yaklaşık üç dakikamı geçirdiğim küçük çocuk, birazdan pencereden göreceğim Kutup Yıldızı da ısıtamıyor içimi.

Havanın karardığını fark ediyorum. Eve geldiğimden beri, bugünkü küçük çocuk ve ilk kez karşılaştığım cenaze töreni kafamı meşgul ediyor. Evin kapısından belli aralıklarla sesler geliyor. Hızlı nefes sesleri duyuyorum. Sesler tekrar etmeye başlayınca daha fazla dayanamayıp aniden yerimden doğruluyorum. Bu kalkışla gözüm kararıyor. On üç saniye bekleyip ayağa kalkıyorum. Kapıyı açtığımda karşımda Kül'ü görmek elbette şaşırtıyor beni. Sanki yine beni bir yere götürecekmiş gibi bakıyor. Merakıma engel olamayarak evden çıkıp Kül'ü takip etmeye başlıyorum. Beni mezarlığa getirmesiyle merakım artıyor. Senelerdir önünden geçtiğim mezarlığın ziyaretçisi oluyorum. Üstelik kimsesi olmayan bir ziyaretçi.

– Herkese iyi akşamlar! Evinizi fazla işgal etmeyeceğiz. Sadece bir arkadaşına bakıp çıkacağız. Misafirperverliğiniz için şimdiden teşekkürler.

Sokak lambasının aydınlattığı mezarlık, etrafımdaki mermer yığınları, ayağıma bulaşan çamur, ısıtamıyor içimi.

Kül, yeni kapatıldığı belli bir mezarın başına gidip yanına gitmemi bekliyor. Bulunduğu yerin Mehmet amcayı gördüğüm yer olması, hepten heyecanlandırıyor beni. Yanına ulaştığımda ise bacağımdaki hizasındaki tahta parçasına kazınan isim, ilk kez ısıtıyor içimi. Ve uzun zamandır ilk kez kahkaha atıyorum. Kül yine gülümsüyor. Görevini tamamlamış gibi gururla bakıyor. Çok da kalabalık olmayan mezarlıkta yankılanan kahkahalarım, daha da ısıtıyor içimi. Kulaklarımda yine bu sabahki şarkı, oturuyorum

mezarın yanına. Çok gülmekten akan burnumu çekiyorum ve başlıyorum konuşmaya:

- Merhaba küçük çocuk! Ben geldim. Arkandan çok bakındım ama göremedim seni. Meğer Kül biliyormuş yerini. İkinci kez sana getirdi beni. Ama bu kez seninle tanışmaya değil sana kendimi tanıtmaya geldim. Gün içinde sürekli kullandığımız bir elektrik anahtarı kadar sıradan, birçok şarkıya rağmen küçükken yalnızca bir Sezen şarkısı ezberleyen biri için o şarkı kadar değerli, az önceki cümlem kadar girift, kıdemli yalnız, ben.

Gülümsemem yavaş yavaş suratımdan siliniyor. Gözlerim doluyor. Kül, destek olmak ister gibi bacağımın yanına kıvrılıp suratını bana çeviriyor. Elimi kafasına götürüp ilk kez sevmeye başlıyorum.

- Kendini bildi bileli sokaklarda olan, küçük yaşta terk edilmiş, bir türlü bulamadığı şefkati yoldan gelen geçene sarılarak hissetmeye çalışan, masumca şefkat aradığı zamansa birçok kez tacize uğrayan ben. İnsanlardan hayır gelmediğini anlayıp hayvanlara sarılan, bu sayede en yakın arkadaşı Kül'ü bulan ben.

Gözlerimde biriken yaşlara engel olmak yerine, gözlerimi kırıştırap daha hızlı akmalarına izin veriyorum.

- Kendine bakabilmeyi ve kendini koruyabilmeyi tecrübeyle öğrenen, yürümekten yılmayan, hayatta tek amacı yalnızlığını fotoğraflamak olan, çektiği fotoğrafları -yalnızlıklarını- çerçeveletip duvarına asan ben. Ara sıra Balat'a, birçok kez tacize uğradığı, büyüdüğü, duvarlarına hayallerini kazıdığı eve giden ben.

Birkaç kez yutkunuyorum.

- Mart ayının üçünde, üçüncü kattaki evinin sol penceresinden atlayıp- ne tesadüftür ki- tam da sol yanına düşerek kurtulan ben.

Tekrar gülümsemeye başlıyorum.

- Ve şimdi bu toprağın altında yatan ben. Daima benimle olan, bir an olsun yanımdan ayrılmayan, içimi yalnız kendim ısıtacak kadar yalnız, ben. Gülümse kendim, ziyaretine ben geldim!